

Sygn. akt VI U 457/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania E. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej E. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 sierpnia 2016 roku do dnia 26 października 2016 roku.

SSR Przemysław Chrzanowski

Sygn. akt VI U 457/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. decyzją z dnia (...)roku, znak (...), odmówił przyznania E. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 sierpnia 2016 roku do dnia 26 października 2016 roku.

E. Z. nie zgodziła się ze stanowiskiem organu rentowego i złożyła odwołanie od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 KPC (k. 3).

W sprawie nie występował zainteresowany. E. Z. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. Z. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą i podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

E. Z. była niezdolna do pracy na podstawie kolejnych zwolnień lekarskich w okresie od 15 lutego 2016 roku do 14 sierpnia 2016 roku (akta rentowe).

Za okres 182 dni, tj. za w/w okres od 15 lutego 2016 roku do 14 sierpnia 2016 roku, ubezpieczona otrzymała zasiłek chorobowy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (akta rentowe).

Kolejna niezdolność do pracy powstała 17 sierpnia 2016 roku i trwała do dnia 26 października 2016 roku (akta rentowe).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. uznał, że z uwagi na współistniejące schorzenia, okres zasiłkowy 182 dni zakończył się z dniem 14 sierpnia 2016 roku i przedmiotową decyzją odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 sierpnia 2016 roku do dnia 26 października 2016 roku (akta rentowe).

Ubezpieczona nie zgodziła się z decyzją organu rentowego, podnosząc iż w spornym okresie była niezdolna do pracy z powodu różnych chorób (k. 1-2).

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

1.

Celem zweryfikowania zasadności decyzji organu rentowego oraz twierdzeń strony odwołującej, postanowieniem z dnia 8 grudnia 2016 roku Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego neurologa celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującej E. Z. w okresach do 14 sierpnia 2016 roku oraz od 17 sierpnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami oraz czy w dwóch dniach pomiędzy w/w datami, tj. 15 (święto) i 16 sierpnia 2016 roku odwołująca odzyskała zdolność do pracy (k. 6).

Biegła sądowa w zakresie neurologii lekarz J. S. wskazała, że schorzenie stawu kolanowego, z powodu którego opiniowana była leczona w okresie do 14 sierpnia 2016 roku, jest z całą pewnością innym schorzeniem dotyczącym zaburzeń psychopatologicznych, na które była leczona od dnia 17 sierpnia 2016 roku (k. 13).

2.

Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu psychiatrii celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującej E. Z. w okresach do 14 sierpnia 2016 roku oraz od 17 sierpnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami oraz czy w dwóch dniach pomiędzy w/w datami, tj. 15 (święto) i 16 sierpnia 2016 roku odwołująca odzyskała zdolność do pracy (k. 17).

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu psychiatrii lekarza medycyny M. B., niezdolność do pracy E. Z. w okresach do 14 sierpnia 2016 roku oraz od 17 sierpnia 2016 roku była spowodowana dwiema zupełnie innymi jednostkami chorobowymi, dotyczącymi innych układów. Opiniowana odzyskała zdolność do pracy od 14 sierpnia 2016 roku w związku ze zmianami w stawie kolanowym. Z kolei manifestacja kliniczna objawów związanych ze stanem zdrowia psychicznego nastąpiła od dnia 17 sierpnia 2016 roku. Oznacza to, że opiniowana w dniach 15 i 16 sierpnia była zdolna do pracy (k. 31).

3.

Z uwagi na zastrzeżenia organu rentowego, Sąd skierował sprawę do biegłego sądowego z zakresu psychiatrii lekarza medycyny M. B.. Biegły ten podkreślił, że depresja jest chorobą psychiczną. Może pojawić się w związku z niekorzystnym wydarzeniem życiowym, ale i bez takiego związku. Osiąga nasilenie niewspółmierne do tego wydarzenia. Do zaostrzenia objawów chorobowych depresji, za wyjątkiem depresji reaktywnej, nie jest wymagany żaden czynnik zewnętrzny. Zaostrzenie objawów depresji może nastąpić w ciągu kilku godzin, bez żadnego oznaczalnego czynnika zewnętrznego. Biegły w całości podtrzymał wnioski z opinii głównej (k. 46).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz na podstawie 3 pisemnych opinii biegłych sądowych: w zakresie neurologii lekarza J. S. oraz z zakresu psychiatrii lekarza medycyny M. B..

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Były one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu 3 pisemne opinie biegłych sądowych: w zakresie neurologii lekarza J. S. oraz z zakresu psychiatrii lekarza medycyny M. B., są wnikliwie, rzetelne oraz spójne, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badania odwoływającej i po analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej przez osoby mające wiedzę specjalistyczną. Dlatego Sąd uznał je za wiarygodne.

W ocenie Sądu niezasadne jest kontynuowanie procesu i zasięganie kolejnej opinii. Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnej opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Odwoływająca nie zgłaszała zastrzeżeń do opinii, zaś pełnomocnik organu rentowego pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu (k. 59).

Strony nie wносиły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 59).

Sąd zważył, co następuje:

Skarżoną decyzję organ rentowy oparł na regulacjach z art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2017.1368 j.t., dalej jako: ustawa o świadczeniach). Zgodnie z treścią art. 8 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni.

Z kolei regulacja zawarta w art. 9 ust. 1 przywołanej ustawy o świadczeniach stanowi, że do tego okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Ustęp drugi wspomnianego artykułu mówi zaś, iż do jednego okresu zasiłkowego dolicza się także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, pod warunkiem, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, a okresy te spowodowane były tą samą chorobą.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że odwoływająca była niezdolna do pracy w okresach:

- od 15 lutego 2016 roku do 14 sierpnia 2016 roku oraz
- od 17 sierpnia 2016 roku do 26 października 2016 roku.

Zatem nastąpiła przerwa - nieprzekraczająca 60 dni - pomiędzy niezdolnością do pracy w w/w okresach. W takim przypadku, zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach, okresy niezdolności do pracy muszą być spowodowane tą samą chorobą.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia, czy niezdolność do pracy odwoływającej w okresach do 14 sierpnia 2016 roku i od 17 sierpnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami.

Organ rentowy twierdził, że w/w okresy należy zliczyć do jednego okresu zasiłkowego, zaś 182 dni miały 14 sierpnia 2016 roku.

Odwołująca twierdziła, że niezdolności do pracy były spowodowane różnymi chorobami i nowy okres zasiłkowy rozpoczął się z dniem 17 sierpnia 2016 roku.

E. Z., zdaniem dwóch biegłych sądowych: w zakresie neurologii lekarza J. S. oraz z zakresu psychiatrii lekarza medycyny M. B., których opinie Sąd uznał za wiarygodne, była niezdolna do pracy w w/w spornych okresach z powodu różnych chorób. Schorzenie stawu kolanowego, z powodu którego E. Z. była leczona w okresie do 14 sierpnia 2016 roku, jest innym schorzeniem od zaburzeń psychopatologicznych, na które była leczona od dnia 17 sierpnia 2016 roku. Ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy od 14 sierpnia 2016 roku w związku ze zmianami w stawie kolanowym. Z kolei manifestacja kliniczna objawów związanych ze stanem zdrowia psychicznego nastąpiła od dnia 17 sierpnia 2016 roku. Oznacza to, że opiniowana w dniach 15 i 16 sierpnia była zdolna do pracy.

Trzy opinie dwóch biegłych sądowych, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że niezasadna jest argumentacja organu rentowego, gdyż nie została spełniona przesłanka tej samej jednostki chorobowej, uprawniająca do zsumowania wskazanych przez organ rentowy okresów niezdolności odwołującej do pracy na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach.

Skoro od 17 sierpnia 2016 roku ubezpieczona była niezdolna do pracy z powodu innej choroby, niż ta trwająca do dnia 14 sierpnia 2016 roku, to z dniem 17 sierpnia 2016 roku otworzył się nowy okres zasiłkowy.

W świetle powyższego Sąd uznaje, że odwołanie, jako zasadne, podlega uwzględnieniu i – na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. oraz wskazanych powyżej przepisów – zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...) roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej E. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 sierpnia 2016 roku do dnia 26 października 2016 roku.